

หล่อเลี้ยงด้วยรัก

>>> การทำงานโดยปราศจากความรักคือการเป็นทาส : นกบุญเทเรซา แห่งกัลกัตตา <<<

ตั้งแต่กลางเดือนพฤศจิกายนเรื่อยมาจนถึงสิ้นปี จะเห็นการจัดงานแต่งงานกันมากมาย แม้แต่ที่วัดเซนต์หลุยส์ก็มีหลายคู่ที่มาทำพิธีแบบคาทอลิก เป็นที่น่ายินดีที่เราเห็นทุกคนมีความรักและคนที่พร้อมจะสร้างครอบครัวไปด้วยกัน เช่นกัน ตลอดหลายปีที่ผ่านมาเราก็เห็นข่าวการเลิกรา การหย่าร้าง ของคนในสังคมมากขึ้น บางทีก็คิดว่า เวลาเปลี่ยน ทุกสิ่งเปลี่ยนแปลง วิธีผู้คนก็เปลี่ยนไป เราอดทนต่อกันน้อยลง เราไม่ค่อยใส่ใจดูแลกันเหมือนวันที่เราสัญญา ทำกันเพียงให้เป็นพิธีกรรมที่ดูดีดูเทในวันนั้น ๆ คนเราวันนี้ต่างก็เอาความคิดตัวเองเป็นใหญ่ คิดว่าเราเก่ง เราเริดสุดแล้ว เราไม่ได้ใช้ความรักหล่อเลี้ยงชีวิต เราใช้ความอวดเก่งห่อหุ้มชีวิตกัน บางทีเราก็แยกไม่ออกระหว่าง ความเชี่ยวชาญชำนาญ กับ ความเก่ง ถ้าจะเป็นคนเก่ง ต้องมีความลุ่มลึก แดกจกาน ต่อยอดในสิ่งนั้น ๆ ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ต้องมีความรักในการทำสิ่งนั้น หลายคนทำเพราะต้องทำ แต่ไม่ได้มีความรักในสิ่งนั้น มีความเชี่ยวชาญแต่ไม่มีความสุข

ถ้าเรามีความรักจนมอบชีวิตจิตวิญญาณให้กับสิ่งที่รัก ก็จะไม่มียังไง จะซื้อสัตย์ ไม่อิจฉาริษยา จะไม่เป็นทุกข์อะไรง่าย ๆ เพราะชีวิตจิตวิญญาณของเราได้มอบให้กับสิ่งที่รักแล้ว สิ่งที่จะอยู่ในจิตวิญญาณของเรา คนที่มีความรู้สึกเช่นนี้ จะไม่มีความกลัวสิ่งใด ๆ ไม่รู้สึกความต่ำต้อยไร้ค่า ไม่ได้ยึดติดกับ ความสวยความหล่อ ความร่ำรวย ไม่ยึดติดกับกิเลสตัณหา ความโลภความหลงอำนาจบารมี ไม่กลัวความยากลำบาก มีความอดทนเป็นที่ตั้ง ดังเช่นมารีย์และโยเซฟ มุ่งหน้าสู่เบธเลแฮม โดยมีรักของพระเจ้านำทางและหล่อเลี้ยงชีวิต

เราต้องเริ่มรักตัวเองให้เป็น ก่อนที่จะไปรักคนอื่น ถ้าเรายังไม่เห็นคุณค่าในตัวเอง แล้วเราจะไปคาดหวังให้คนอื่นมารักเรา นี่ก็คือการเห็นแก่ตัวชนิดหนึ่ง ถ้าเรารักตัวเอง เราจะเห็นคุณค่าของเรา การรักตัวเองคือสิ่งที่สำคัญที่สุดในการมีความสัมพันธ์ทุกรูปแบบ ให้ความรักนำทางเรา อย่าให้ความเก่งวิ่งแข่งไป....

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>